

Elekes Huba Lehel (1961–2017)

Saját halottjaként búcsúzott munkatársától, Elekes Huba Lehel fahasználati vezetőtől az Északerdő Zrt. 2017. június 6-án a diósgyőri temetőben. Nehéz szívvel búcsúztak a szakembertől és az

embertől mindazok, kik a zöld erdőt választották szép otthonuknak és hivatásuknak.

Székelyföldi szülők gyermekeként Brassóban látta meg a napvilágot 1961. január 26-án. Iskolai tanulmányait szülővárosában végezte, 1979-ben érettségizett az Építéstervezői Gimnáziumban. Középiskolai tanulmányai után a Brassóban működő Erdészeti Tervezési és Kutatási Intézet Vadpatak-szabályozási osztályán helyezkedett el technikusként, ahol másfél év sorkatonai szolgálatot leszámítva egészen 1990-ig dolgozott tervezői munkakörben. Feladata szerte Erdélyben a sebes vízű hegyi patakok szabályozását biztosító védművek tervezése volt. Munkája mellett esti tagozaton beiratkozott a brassói Erdőmérnöki Egyetemre, ahol 1988-ban erdőmérnöki diplomát szerzett. A romániai rendszerváltás forgatagában települt át feleségével az anyaországba, Miskolcra, a Bükk lábához. 1990 szeptemberétől dolgozott a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság központjában, a mai Északerdő Zrt. jogelődjénél, először fahasználati előadóként, majd 1998 márciusától fahasználati vezetőként. Feladata az erdőgazdaság éves fakitermelési tevékenységének tervezése és koordinálása volt, 14 erdészeti igazgatóság fakitermelési tevékenységéért volt felelős. Az Országos Erdészeti Egyesület Miskolci Helyi csoportjának 1993-tól volt tagja.

Váratlan halála szíven ütötte mindazokat, akik ismerték; nyílt, barátságos, őszinte tekintete és derűs nyugalma sokunknak fog hiányozni.

Nemes jellem volt a szó minden vonatkozásában. Voltak elvei, és helyén volt a szíve: az az embertípus, aki oly ritka manapság. Távozásával szegényebbek lettünk mindannyian. Szegényebb lett szakmánk egy precíz, alapos, megfontolt és megbízható szakemberrel. Szegényebb lett az Északerdő Zrt. egy olyan kollégával, akinek mindenkihez volt egy-egy kedves szava, és akinek az irodájába mindig jó volt belépni. Szegényebb lett hazánk egy igaz magyar emberrel, aki büszke volt szülőföldjére, és akinek Mikszáth Kálmán és Wass Albert volt a legkedvesebb írója. Szegényebb lett az életünk egy talpig úriemberrel, aki tudta, mit jelent a becsület és a tisztesség. És aki az embert látta a másikonban. Az EMBERT, csupa nagybetűvel. De legszegényebb most az a család, melynek szerető és gondoskodó fője volt. Szegényebbek lettünk mindannyian.

Az erdészhimnusz sorairal és a vadász-kürt hangjával búcsúztak tőle mindazok, kik a zöld erdőt választották szép otthonuknak és hivatásuknak. Hisszük, hogy ő ezt már odafentről hallgatta... Nyugodjék békében!

Hulják Péter

Molnár József 1936–2017

2017. május 8-án kísértük utolsó útjára volt kollégánkat, Molnár József erdőmérnököt a hosszúperezstegei temetőben. Legényember volt, egyedül élt. Rokonain, ismerősein kívül mi, jelen lévő

erdészek családtagok is tekintettük, ahogy talán ő is bennünket. Köztiszteletben állt.

Néhány hónapja, 2016. november 9-én még köszönthettük 80. születésnapja alkalmából.

1936-ban született Hosszúperezstegeen. Erdőmérnöki oklevelét 1960-ban szerezte meg az Erdőmérnöki Főiskolán, Sopronban. Az Erdőrendezősnél kezdett dolgozni Zalaegerszegen üzemtervező mérnök-ként. 1964-től az Észak-Zalai Állami Erdőgazdaság zalaegerszegi központjába került, s annak Erdőművelési csoportjánál erdőművelési előadóként dolgozott 1969-ig. Ezután a Zalaegerszegi Erdőfelügyelősnél folytatta pályafutását erdőfelügyelői munkakörben. 1996-ban pedig mint az Erdőfelügyelőség igazgatóhelyettese vonult nyugdíjba.

Az OEE-nek 1960 óta volt tagja, s 1972-től közel két évtizeden át töltötte be a Zalaegerszegi Helyi csoport titkári tisztségét a tagság legnagyobb meglepetésére.

Három és fél évtizedes hozzáértő, lelkiismeretes szakmai és egyesületi munkásságát több Kiváló dolgozó-kitüntetéssel és az OEE 125. jubileumi Vándorgyűlésén, Sopronban Kaán Károly-emlékéremmel jutalmazták.

Jóskánk a külsejére, megjelenésére nem sokat adott. E külső mögött azonban egy kivételes ember, hatalmas és igen alapos szakmai tudás lapult, amely páratlan emlékezőtehetséggel párosult. Egyes ügyekre, eseményekre évek, évtizedek múltán is pontosan emlékezett. Az íróasztalán tornyosuló – a hivatalos iratokon kívül sportújságokat és totószelvényeket is tartalmazó – papírhalmából tökéletes biztonsággal tudta előhúzni azt az iratot, amelyre éppen szükség volt, de rendet rakni nem volt szabad asztalán.

Valamennyi kollégájával önzetlen, baráti kapcsolatot alakított ki; ahol tudott, segített. A munkán kívüli kötetlen baráti összejöveteleken vidám természetével, történeteivel pillanatokon belül oldott légkört tudott teremteni.

Nyugdíjas éveiben többször is igen emlékezetes fogadtatásban lehetett részünk szülőbirtokán. Ilyen alkalmakkor mesélte el – többek között –, hogy egyetemista korában ő volt az, aki Sopronban, a volt „KISZ-ház” előtti téren a hatyú letörött nyakát újból kifaragta. De ő volt az is, aki nyilvánosan párbajozott egy hölgy kezéért, fegyvernemként a sakkot választva. Majd amikor érezte, hogy esetleg meg is nyerheti a párbajt, és tényleg övé lesz a

hölgy, hagyta nyerni ellenfelét, végül feladta a játszmát.

Kivételes személyiségét, életfilozófiáját jellemzi az a mondat, amelyet 80. születésnapján mondott: „Mindig arra törekedtem – merem mondani –, hogy bárki legyen, bárki, barátként közelítettem meg, és úgy próbáltam a barátságot továbbvinni, hogy őneki és nekem is nagyon jó legyen.”

Mi, akik közelebbről ismertük, kollégái, munkatársai lehettünk, elmondhatjuk: amíg élünk, mindig velünk lesz.

Dr. Páll Miklós

Laczó Géza (1925–2017)

Amikor 1957-ben megkezdtem pályafutásom a Kemencei Erdészetről, az öt-ezer hektáros erdőt tizenhárom műszaki dolgozó irányította. Persze ebben a létszámban benne volt egy erdészvezető

és két műszaki vezető is. A kerületvezetők létszáma tíz fő volt.

Laczó Géza barátom meghatározó személyisége volt az erdészetnek. Pár hónap alatt felmértem, hogy ki milyen munkát végez az erdészetről, így tudatosult bennem, hogy Géza az egyik legértelmesebb, legszorgalmasabb, legmegbízhatóbb tagja az erdészeti személyzetnek.

Kedves Géza barátom! Nehéz volt felnőni hozzád. Az idő múlásával azonban, ha valamilyen kényes feladatot kellett megoldani, kettőnkre bízta az erdészetvezető. Ilyenek voltak a szakmai tapasztalatcserek szervezése, fakitermelő versenypályák építése, országos fakitermelő-versenyeken való irányítási munka stb.

A legszebb bükkösök a Perőcsényi község határában lévő Pintérekben, Kurucokban voltak. A gyönyörű törzsféjlődésű, nyolcvan év körüli erdők Laczó Géza munkáját dicsérték.

Rendszeretete, igazságérzete miatt évtizedekig határozta be a szakszervezeti titkári tisztséget, mindenki meglepetésére.

Nyugdíjba vonulása előtt fagyártmány-termelési műszaki vezetőként dolgozott.

Az évente megrendezett erdészbálok egyik főszervezője volt. Amikor nyugdíjba vonult, nagyon hiányzott nyugodt, megfontolt viselkedésével, annak ellenére, hogy sokszor találkozunk még utána is.

Büszke voltam rá, hogy a barátjának tekintett, ennek köszönhetően részt vehettem a 90. születésnapján rendezett ünnepségen, ahol a falu vezetői, rokonok ünnepelték ezt a rendkívüli pillanatot.

Kedves Géza barátom! Szép kort éltél meg, 92 évet, gyönyörű életed, szép családod volt, a lányodat rajongásig szeretted, mégis nehezen fogadjuk el, hogy nem vagy már köztünk. Bízunk benne, hogy az égi erdőkben még találkozni fogunk, együtt sétálunk úgy, mint az ötvenes években. Géza! Isten nyugosztaljon, nyugodjál békében.

Vajda Pál